

ЕВГЕН БЕРЕЗИНСЬКИЙ

добре відомий

Микита - Волокитя.

ЧАЙКА

збірник

Гумору й Сатири

СУЧASNA МОЛОДЬ

- Прийдеш на мій шлюб?
- Коли?
- Наступної суботи.
- З ким женишся?
- З тобого!
- Ах, правда, я і забула....

*Евген Березинський
добре відомий
Микита - Волокита.*

ЧАЙКА
збірник
Літторуа Сатири

ТОВ. УА.
ІМ. ВІД
СІР.

ІДІМОВИ
УСІА
ВІДКОВІ

БООНІ8

Х А

**ВИДАВНИЦТВО
«ДОРІЖКИ ДУНАСВА»**

КОМУ:

ЗНАГОДИ

ПЕРЕСИЛАВ.

БАЖАЮЧИ

"ЗДОРОВИЙ СМІХ"

Китайці мають вислів — по сміху пізнаю твою душу. Подібне сказав великий німецький поет Гете: „Скажи мені з чого чоловік смеється, а я відчитаю його характер”.

І так справді є. Чи ми того свідомі, чи ні, наш сміх говорить про нас.

Не всі однаково реагують на той самий сміх. Те що одні вважають дуже смішним, інші можуть зовсім не добачувати в нім ніякого гумору. Саме те, який гумор нам апелює, виявляє наш характер.

Сміх сам собою є найкращим підйомом духа. Сміх усуває хмарі, усмирює прикрість, підбадьорує, розвеселює і відпружує. Але сміх сміхові нерівний.

Щирий сміх, спонуканий якоюсь дійсною смішною подією, ситуацією, або смішним словом чи дотептом, це сміх здоровий і бажаний.

Але, може бути сміх ідкій, намірений когось вколоти і принизити, обмовити і учорнити. Це сміх образливий і злочинний.

Може здаватися, що посміятися з когось поза плечі не є аж таким великим злочином. Але це помилка, бо наклепницький сміх, так як кулька снігу котиться і по дорозі призирає все більше і більше шарів снігу і бруду, руйнуючи честь невинної людини.

Коли язык дуже свербить сказати щось лукавого і посміятися з когось, то найкраще прикусити язык і поставити собі питання — Чи мені було б приемно, якби я був предметом подібного сміху?

Плекаймо здоровий сміх. Сміймося тільки з смішного, розвеселимо себе та й інших.

"ІСТОРІЯ ОДНОГО ПЕРСТЕНЯ"

— Цей перстень я купив на ліцитації.

— Справді оригінальний.

Великий смарагд, оправлений в золотий обруч, сяяв несамовитим блиском. Як котячі очі в темну ніч, блисів хододно і таємно; то яскінів, то пригасав, то сплив іскри.

— Тому я й купив його. Щось наказувало мені крикнути: „350 золотих!” Маклер тричі вдеряв молотком по дошці і став власником цієї циці.

— Зенку! Після завтра уродини Дарки, я хочу роздобути якусь ефектову річ для неї. Ти знаєш, як вона це любить!

— Знаю.

— Такий перстень саме надається. Відprodай мені його. Даї тобі 400 зол., бо він справді варт. Подумай: заробиш, мені зробиш послугу, а Дарці велику преміність.

Ні, мійлюбий. А чом? Постухай! Вложив я цей перстень на пальць і склонився на долину. Двоволений раз-ураз споглядаю на руку, на якій, як огонь зеленуватих очей Будди палає шляхотний кришталль. Нараз проти мене станула срібноволоса, згорблена старушка. Вона пнялася по сходах і підліпалається на гебановій палиці. „Пане!”, задихана залебеділа старечим голосом, “уже по ліцитації, правда?” — „Ні, пані, щойно почалася. Ще вспієте дещо купити.” Бабуся усміхнулась: “Але ви вже купили цей перстень!” Я сковав мимохіт руку зі своїм добром, якби боявся, що старушка видре мені його. — “Це я мала купити. Ви мене випередили. Скільки ви заплатили за нього? Я вам верну гроші, я вам дам відступне. Но! Скільки разом хочете?” — настирливо шепотіла.

“Вибачте, пані, але я купив перстень для себе, а не на торг.” — Бабуся була нахабна. Мені це не подобалось. Очі в неї зувзились як шпарки, а зіявлі, засушені, як у мумії уста, немов шепотіли якісь проклін.

— Не знаете про страшну тайну, яка

вкриває це золоте колісце із смарагдом?

Воно погане кровлю і гіркими слозами,

воно віає за собою ланцюг страждань і

нешастя. Воно назначене тавром про-кляття...” — “Ні, таки вам його не дам”

— рішучо і безоглядно скрикнув я. Старушка безгомонно порухала зівялими беззубними устами. Очі крізь щілини бліснули на мить: гнівом та знов стали мутні, невиразні. Поморщене лице скривилось в усмішці злой іронії. Згорбилась, ударила чорнилою палицею по сходах, похнилилась і шкандаючи, скоренько зникла у юрбі.

„Довгу хвилину я був під враженням цих лиховісних слів. Розбурхана уява добачила у старуші образ страшної відьми із казок, яка в руці замісци гебанової палици держить мітлу; ось-ось сяде на ній, як на коня, шугне у хмарні понад дахи і комини та поїде на Лису Гору, на сабат. Згодом я отимився, що зробив зло. Мені стало ніяково. Чому я не спітав її про причину, задля якої так напослідок вона на цей предмет? Може це була її пам'яткова біжuterія з добрих, старих чавів? Може якніс дарунок, що наводив солодкі і повні зідхань спогади дівочі? Але трудно — сталося! Годі було мені віднайти її. Як зявилася зневезя так і пропала. Я лишився із смарагдом...

Зенко простягнув ліву руку. На мізинчику блисків золотий обручник, а в ньому таємничий самоцвіт. Як перлина роси у проміннях сонця холодного ранку, бліскав і мінівся тонами зелені.

— Цікава історія.

— А так! Тепер розуміш, чому я не можу тобі його відprodати, хоч як ціню твою прязність і поважаю Дарку. Кланяся їй від мене і бувай здоров, бо я туди...

Зенко попрямував у середмістя. Щодня в годині 7-ї ішов він тими самими вулицями з редакції до каварні.

Був тихий вечір. Весна. Навіть серед тінісних вуличок величного міста чуті було у повітрі подих її грудей. Ніжні сутінки вилазили із закутин камянниць — садів вузенької вулички і повзли лініво у великоміські дільниці. Поволі розблинилися анемічним світлом газові ліх-

тарні. На підмогу їм заблистили електричні лампи та неонові вужки колірного сяйва реклами. Потоки нового, яскравого світла залишили корсо, яким ішов Зенко: Вулиця жила. Тисячна юрба, мов сквильований ланжита-перехідалася в одну то другу сторону.

Щебетливий сміх панючок, вигуки хрипливих юнаків, менторський бас тата чи пискливий сопран мами, рев сирен, свист авт, дзенькіт трамваїв, вереск продавців газет — все це зливалось в отглушливу симфонію великоміської вулиці. Всі йшли, пхалися, одні туди; другі назад, як дві струї у ріці.

Зенко завернув ліворуч у вузеньку вуличку. Кілька перепалених газових ламп розяснювали темінь нічі. Тиша цієї закутини вражала мильним контрастом від вереску і руху, з якого вирвався перед хвилиною.

На кінці вулички — каварня. Вхід непомітний, реклям ніяких, лише скромний напис „Каварня „Оаза“. Кілька старих архітектонічних орнаментів заступало цілу їх красу цілівверх. Такі старі і забуті у петрях міста „спелеюнки“ мають свою привабу. Нічого дивного, що каварня „Оаза“ була захищена для вірних усім Музам. Гуртувались тут музики, що при звуках мельодії укладали такти сентиментальної серенади, були й поети, що при настрою вимірювали ритми і добирали рими до зворушливого конету.

Зенко сів на „своїм“ старім місці на веранді. Всі знали, що столик з краю веранди під гілястим кленом занятий ним від 7-ої вечір до пізно в ніч і що там повстають рукописи, які опісля появляються як книжки або на шальтах журнアルів. Всі це знали і місце залишалося все вільне. Вельнер Степан без питання подав як звичайно: — одні пів чорної і тістечка. Зенко пірнув у коректті своєї повісті, яку щойно почали складати у друкарні. Читав і поправляв польові складачів.

Скінчни. Думки, як рій нестерпних комах чомуся нині напосілися на нього. — „Шо ж тобі з цього приайді? Слава? Гроші? ха-ха-ха!.. Це марніця. Пишеш, даеш читачам радість, вдоволення, вітху, а деж твоє щастя? твої радість? От, та-ка вимріяна Соня із твоого роману. Чи вона твоя? Така люба Соня, Сонічко... Кохана. Деж вона?“

Стрепнемусь. Досить того!

Нараї! — Це неймовірне. Ні! Це хіба не сон, не привид.

Перед ним, ві-у-віч, при столику сидить вона — Соня. Та сама із країни його мрій, тільки жива, а навіть дещо збєженча; така змінена, що він її не пізнає:

— Ті кучері буйного волосся, що не причарували, та глибинь очей твоїх, в яких я потонув до безтія, янгольський чар дівочого стану, малинові пішина уста... — шепоче Зенко як в екстазі. Малоє собі незнаний світ, де Шастя і Любов панують всевладно. Співає казку про кохання, що зродилося у мелянхолійний вечір...

— Сутінки розснують пряжу по кутах і ти все приходиш у тихих мріях, у моїх снах...

Мабуть і цар Соломон не складав у стіл Суляміт кращих самоцвітів, кращої „Пісні над піснями.“

А Соня?..

Слухає. Очі зайшли серпанком опиніння, уста, як свіжий пупянок рожі розхилились у пристраснім вижиданні; вся виє від пальків, як огонь слів; вся пружиться як драпіжна кітка до пестощів.

А блідоційний крізь кленове листя так і лле позолоту потоками. Скрипка аж квілить, плаче, сміється, щось шепоче, намовляє: „Нині ваш день... і ніч теж для вас.“ —

Зенко здіймає з пальця золотий перстень, щоб заручитися на вік із своєю вибраною. А смарагд у золоті обручі блістить, сипле іскри.

При другім столику, збоку, сиділо двох панів. Здається свободно розмовляли про буденні, особисті справи.

— І як довго, ще будеш ждати? — трохи нетерпливо спітав ясноволосий черноволосого сусіда.

Черноволосий поглянув у відчинену папіросницю, що лежала на столі: серед усіхих предметів. У середині її було дзеркальце, а в ньому відбивався столик, де сиділи Соня і Зенко.

— Він їй передає перстень. За всяку цінні треба його дістати. Саме тепер!

Всталі. Скошком опинилися при молодій парі. Ясноволосий скопив руку Соні і вивченим рухом здіймив із пальця перстень. Черноволосий спрямував дуло револьвера у груди Зенка.

— Руки вгору!

Якби зпросоння ледви отверезився Зенко. Як банька мильна, приснун чар минулих хвилин. Якась несамовита дійсність положила свою важку руку Прovidіння.

— Панство арештовані!

★

Пів року пізніше відбулася розправа.

Соня була шпигункою — старушка, яку стрінув Зенко в банку, головою організації, що свої вусники мов павук сітку, розвинула на цілий край. А Зенко? Не помогли слової Соні, ні зізнання старушки. У перстені була схована записка

з якимісь небезпечними даними. Ніхто із суддів не повірив у невинність Зенка. Для всіх присуд однаковий.

*

Соня у келії ч. 113 жде на остаточну хвилину. Погодилася із своєю долею. Не злідні чи примха пхнула й на ховзьку дорогу, що завела її ось-тут. Одно, що наводило сум і горе це думка про любого. Вона вірнала у його невинність. Але годі було його врятувати. Перстень дала переховати старушка до банку, як застав. Спізнилася з його викупом на час, а нещастя хотіло, що Зенко саме купив його на ліквітації.

У каварні, згідно із вказівками, Соня мала від якогось пана перебрати цей перстень, коли він стане до неї залишитись і вложити їй його на палець. Ось простий висновок — Зенко шпигун, а вони обидві зізняниами його хотять рятувати.

Останнім бажанням її було, щоб цей кінь з із тої одної ночі був при ній до останньої хвилини життя.

Заскреготів ключ у келії ч. 114.

— Вязень...

— Чого ще?

— Іти за мною.

Іде Зенко темними коридорами. Кроки бубонять глухо. У зрячих склепіннях сопух. Врешті тюремне подвір'я. Стоїть деревляний шафот. З боку панове в пелеринах.

Пан у черні, в білих рукавичках тримає петлю і... ось-ось гадюкою скопить вона лебедину шию.

Кров ударнила Зенкові до голови. У голові тільки одна думка:

— Соня! Ні!

Він рветься вперед, але сторож скопив його за руку, аж заболіло.

*

— Пане!... Пане!

Зенко розплішив очі. Повів ними довкола — він у каварні. Перед ним стоїть Стефан.

— З редакції прислали по коректу, прошу пана.

Щойно по хвилині очіняв.

— Ahal! Так передай йому це.

Хотів подати звіток паперу, але рука, на якій спер голову, безсильно опала.

— Возьми сам. Мені рука задубіла.

Був у дуже поганім настрою. В голові шуміло, рука боліла. Якнайсі один промінчик постійно блістів у голові. Все більшав і більшав аж розмиготів зеленим: дінником. Це перстень, а в ньому смарагд. Перстень лежав на столі. Його холоднє проміння наводило спокій.

Задуманій ішов до дому. Дивився просто себе, обминав людей, але нікого не бачив. Перед ним мерехтіли очі,

рохіялися пишні уста, плеились кучері буйного волося. Поволі спливали в образ дівчини зі сну. А потім вязниця, келія... Ex! — Глянув на смарагд. Ось цей малій камінчик усьому винен.

Зенко ставив перед крамнічною виставою. Із вікна йшло сильне світло. Підніс руку і мовчики став дивитись на перстень. Перехиляв руку то в ту то в другу сторону, захоплений грою промінів у самоцвітів. Нараз помітив щось дивне. Як рука була дещо перехилена в ліво, проміння пригасало, а тоді в середині показувалася плямка. Зацікавлений явився вступна до ювіліра.

— Пане добродію: з одного боку каменя в золоті є отвір — відкладаючи люпу заявив знавець.

— Здійміть смарагд. Я хочу подивитися.

Із маленької дірочки щипцями видобув ювілір палірчик сильно скрученій.

— О, same це. Дякую! Добранич.

Майже бігцем подався до хати. Увійшов, замкнув двері на ключ. Взяв люпу і став розвинвати. Дрібним мачком було написане: «Зенко і Соня † 29 травня 1919 року.»

Здавалось Зенкові, що летить десь у провалля. Вковолося аж до крові, бо здавалось йому, що знов спить.

Ранком другого дня в банку довідався, що перстень заставила саме та бабуся, яку він стрінув попереднього дня і яка зявилася йому у сні. Сказали йому, як вона звуть і де мешкає.

По деревляніх, скрипучих сходах вишов аж на піддашши. Ввесі третмів скильєваний, коли застукав і зі середини почув знайомий, старечий голос.

— Прошу! Хто там?

— Добрій день!

— Добрій... а, це ви, пане?

— Я бачу, пізнаєте мене.

— Так, але й перстеня вже відкупити не можу, бо грошей вже не маю.

— Я не з тим ділом до вас, пані. Хочу вас щось просити.

— Ви мене? Просити? Чим можу служити? Ale перше зайдіть ближче.

Увійшов до маленької, темнавої кімнатки. При вікні плечима до Зенка сиділа якася особа, мабуть жінка, бо здається, що вишиваала. Бабуся представила її гостеві.

— Це моя.. Пане, що вам?

Зенко блідий, із горючими очима сперся на одівірок. Рукою протер чоло. Не міг повірити. Бля нього зявлася вимріяна Соня із його повіті.

— Сідайте. Напійтесь води. Це мине. Ви певно змутились йдучи до нас по сходах.

Голос її мав у собі щось спокійного,
як легіт весняної ночі.

— Соня! — шепнув.
— Я не Соня. Я — Ірина...

*

„Добго сиділи разом утром. Бабуся о-
повідала історію перстеня.

— Не одну нічку гіркими слозами я
обивала це дороге колісцяtkо із сма-
рагдом. Бідувала нераз, але не продала
Його. Аж тепер коли Іра скінчла науку,
я мусіла Його заставити, бо треба було
мені грошей для неї. А доброї щастя Іри,
це ціль моого життя...

Погаслими очима задивилась в якусь
далъ. Спогади навели сùм і біль на її по-
морщене лиць.

— Пізналися на фронті — говорила
якби до себе. — Там при світлі куль і
гуку гранат повинчалися. Зенко — мій е-
диний син і Соня, янгол у людській душі.
Він молодий хорунжий, а вона... В
однім бою моого коханого сина раннили
у груди. Коли подужав, як інвалід уже
на фронт іти не міг. Вступив, як вона,
до розвідки. Тоді прийшла на світ Іра,
яка у мене зростала. Одного весняного
вечера, у тій самій каварні, при тім сто-
ліку на веранді під кленом де ви, пане,
сиділи, він, мій Зенко, передавав їй ва-
жну вістку і пляні. Але за нею стежили
і тоді їх приарештували. Опісля суду,
а 29 мая 1919 року... — і тут замовка.
Біль душив її і не давав говорити далі.
Щойно по хвилині знову почала:

— Цей перстень я виблагала слозами:
І того страшного дня я вложила туди цю
жалібну записку.

Дві тяжкі слози покотились поволі
по зівялих щоках...

— Вчора були роковини...

— Не плачте, бабусянько, маєте ще
мене.

— Так, кохана Ірко! Маю лише тебе.

— І від нині мене... коли мене прий-
мете...

Столик під кленовим деревом на ве-
ранді у каварні „Оаза“ був вільний що-
для від години 7-ї до півночі ночі!

С О В І С Т С Ъ К А

ОЙ ДІВЧИНО

Ой дівчино, дівчинонько
лігка румяного,
Чому дурня ти зробила
з мене молодого.
Сама мені горнобривко
ти принаду дала,
Я подарунки яких купив
ти завсідги брала.

Нераз ходив я голодним,
бо щадив долари,
Щоб в суботу тебе взяти
до кіна й до бари.
Купив авто люксусове
на місягні сплати,
Щоби тебе в неділеньку
ним за місто брати.

Ти все мені говорила,
що мене кохаєш,
Що на думці ти нікого
іншого не маєш,
А тим гасом показалось,
що ти лиш брехала,
Бо від іншого давненько
вже перстенець взяла.

Скажи мені хоց пригину
нехай тепер знаю,
Як з другою дівчиною
поводитись маю.
Я напевно вже не буду
таким як був досі,
Бо від тебе мені нині
вертить хроном в носі.

Лис-Вірмоплю

ХИТРИЙ СИНОК

Андрій Карнегі американ-
ський король сталі, бувши ма-
лім хлопцем пішов зі своєю
мамою на торгову площа, там
побачили в одного купця кіш
чудових черешень, які всім ду-
же подобалися.

Коли мама Карнегі затрималася з малим Андрійком біля того коша з черешнями, добрій купець звернувся до малого хлопця й сказав:

— Любиш черешні?

— Так, — відповів урадовано малий.

— То візьми собі пригорщу!

Малий хлопчина знизв плецем і не взяв. Купець удруге повторив свої слова, але і тим разом малий Карнегі відмовився. Врешті купець сам набрав у пригорщу черешень і всипав їх в Андрійків капелюх.

Коли вернулися до дому, мама запитала свого Андрійка.

— Чому ти не взяв черешні як тебе просив купець?

— Чекав, що купець насиплє сам, бо він має більшу пригорщу чим я!

У ЛІКАРЯ

Лікар уранці до хворого: Бачите, сьогодні ви вже багато легше кашляєте.

— Це іправда. Я цілу ніч вправлявся.

ВЕЛИКА КУЛЬТУРА...

Оскар Вайлд розповів ще 1882 року про такий випадок:

— Коли я був в Америці, зустрів там багатія, шукача золота, який теж хотів щось зробити для культури. Тому замовив собі гіпсовий відлив Венери з Мільосу.

Коли надійшла посилка і він побачив, що статуя не має рук, з місця заскаржий до суду американську залізницю за ущодування.

— І який був вислід? — спитали служачі.

Очевидно, виграв, — відповів письменник.

ТАЄМНИЦЯ УСПІХУ

У великий паризькій фірмі мод було свято. Власник фірми, який Й заложив перед роками, не міг більше вже працювати й передавав Й своєму синові. Після бенкету і промови старий закликав сина до своєї канцелярії. Він говорив синові про те, як провадити фірму, втасмничував сина у свій довголітній досвід, і, врешті сказав:

— А тепер, сину передам тобі найважнішу тайну моего успіху. Ти знаєш, що наші моделі мали завжди найбільший попит. Ніхто не мав змоги дати такий крій, як ми, і таку елегантність сукні, як давала наша фірма.

Він відкрив залізну касу і витягнув з неї велику скількість старих друків.

— Тут, сину, в всі журнали мод зперед п'ятдесяти й більше років. Вживай їх далі, як і я, бо це ціла тайна нашого успіху!

„РИМИ ПРО ЗРИМЕ”

Колись було у нас ТУЖА,
Тепер знова маєм СУЖА,
ВОЛОСОЖАР на вітві СЛОВО.
З ними, і без них однаково.

* * *

Колись Ной у своїй Арці
Врятував звірин по парці.
Тепер в Арках інший лад
Замість звірів, книжок склад.

* * *

Колись у Сурму, сурміли,
Тепер новий лад завели,
І хог сурму, в Сурмі мають,
То, на грамофоні грають!

Ебер.

— — —

МУХА І КІЗЯК
або
ПРАКТИКАНТ

Хоч підлітком був я ще тоді коли скоїлася у нас подія котру на мою думку варто ще і вам переказати.

Як прийшла ота чутка, втратила душевний спокій вся наша як то казали ферма. А найдужче то забідкалась стара доляка тітка Палажка. Мало мороки з корівами, так на тобі - практиканта приймай!

Не то щоб дати змогу тихо та мирно працювати. куди там! Як не рік, щось нове. То баланса корів із складом, то раціона для кормів корови виведи, то запарий, то грибкуй, Не фарма, а кафе-за кусочками. Хоч шеф-повара з міста виписуй.

Правда, воно все на краще вийшло. Як-не-як, а все до чотирьох тисяч кілограмчиків добираємося на корівку.

Клопоти що ото були, як почали їздити туристи закордонні!. Все більше в окулярах, та ще в чорних. І очей не видно. Хіба візнаш, що в нього на серці. Але помаленюко звикла. Нічого гріха та іти, с вже у нас чим і похвалитися і що показати. Та я не

не всі воини кумакають у намір справи.

Минулого літа була у нас така екскурсія. На великому автобусі прямо до ферми підіхала. А тут якраз дід Соловей бугая на прогульку вивів. Бугай же у нас на всю округу. Зареве шиби аж дріжать, прозвали його "Гаврило".

Соступили туристи нашого "Гаврила". Фотоапарати класяють а один і бовкнув: "О, какой украинський коров. Колосаль!".

Хто був з людей, стоять собі, помовкують. Одна тітка Палажка не втрималася розяснила: "Та що це ви, звінійті, мелете. Яка ж це корова, коли воно бугай".

А той пристав: "Скажіть тоді пожалумоха какой принціпальний разниці поміжду бугай і коров?"

- Це вже ви у діда Соловека спитаїте, - відказала тітка Палажка. - Він у цім ділі краще й розбирається.

Що й казати, бідова у нас тітка Палажка. Ще не було такого щоб спасувала. А як зачула тітка Палажка, що має приїхати на ферму практикант, та ще з області, з інституту, та на цілих аж три місяці... Вірите, з лиця почала спадати.

Потім трохи відлягло. Зібрала своїх дівчат, та й каже:

- Хай уже приїздить той практикант. Може, що й не так тут у нас, як по науці, то хай вибаче. Як уміємо, так і робимо. А як надібас якусь фальш, виправимо.

А дівчата, юм що? Звісне діло, крутих вістки.

- Ой, тітонько, - цокотять, - це ж студент, мабуть приїде. Може, ще й красивий. Разом з наими коров доїтиме. Ха-ха-ха!

Заходилися дівчата красоту на фармі наводити. Кругом почистили, попідмітали, доріжки жовтим піском повисипали. Над корумпіками гасла та плакати попрібивали. А біля бугая Гаврила рекламу почепили: "Пийте пиво з раками".

Нарешті дочекались. Привів колгоспний шофер Столька. На тритонці, прямо на порвірія до тітки Палажки доставив.

І відразу не підфортунило фармі, бо привіз Столька не практиканта, а практиканку. Та ще й яку, щоб ви тільки побачили.

Вискочила тітка Палажка із хати у празниковій, розшитій півникими сорочці, у рясниму наявності, в шовковій барвистій хустині. Підбігла до грузовика, дверці тихенько відчинила, вализо-чку вихопила, руку подала, та ще й приволяє:

- Вилазьте, вилазьте, дорогий наш практикантику, не сумлівайтесь, бутьте як дома!

А практикант той сидить і ні з місця. Пиріжка мурижть: "Зачекайте,- каже,- трішки, ось про ковтну, тоді й вилізу. Щось мені молосно стало, певне, закачало".

Доїла пиріжечка, розкрила щось - не торбу, не то невелику шаньку, вийняла листерко, губи накривляла а тоді вже зволила й вилізти.

І не те, щоб там: "драстуйте" чи "давайте познайомимось". А крутиться на одній нозі, обсмикнувшись, обтріпувється, як каченя у почвах, булкі підбиває та на Стольку все очима пострімле.

Дивиться тітка Палажка і не второпас, що воно за ішана, чи це людина, чи жар-птиця яка. Ніжки як дві швайки. Шкіра як шило. На лобі гризюка, ніби у лошички. Волосся на голові чортополошилось. І... в штаненятах. Вузесеньких, тонесеньких. Всяка ж там деталь так і проступається.

І не хлопець, і не дівчина. Чорт його знає що воно.

Вже й хлопчаків біля воріт назбиралося, хто сміливий аж на тих видерся. Дискусію розвели.

- Хлопці, гляньте, до тітки Палажки загранічна кореспондентка знову приїхала.

- Тю, дурний, то артистка з Києва. Я її в кіні вже бачив.

Один Перто вгадав, найменшенький.

- Не дуліть, Це з міста, стилягом зветься.

Цикнула на них тітка Палажка.

- Аху, геть звідціль. Розірвіньякались, як горобці на коноплях. Що це вам - цирк? - Взяла

практикантку за руку й потягla до хати.

А вона ж упирається, туфельками подвір'я риз: "Не хочу я до хати. Мені тут дуже подобається"

- Що ж це вам так сподобалось у нас?

- Все сподобалось, а найбільше ви, тітонько. Ви таїга симпатіга, ну прямо... екзотика.

Тітка як не гримне з злості.

- Яка ж тобі кзотика? Аху ж швендій до хати: Я тобі покажу кзотику!!

На практикантука аж переляк із того напав. В один дух в хаті опинилася. На лаву впала. Руками почала. Лежить плечими тілаз, та ногами дригас, репетує як порося в мішку:

- Ой, мамусенько, ой, палунчику, пропала ж я, пропала...

Набрала тітка кухоль води.

- На, - каже, - напийся воно й пройде. Та встань умийся з дороги, коси позаплітай, хустину надягни, бо за годину і на фарму під демо. Та скажи хоч як тебе ми маємо звати.

- Муха. - відказала вона.

- Ах, як? - запитала тітка.

- Му-ха!

- Як це так, Муха? У нашому ділі мухи - найбільший ворог. Ми їх, як можемо і чим можемо і де можемо знищуємо. Та що вже з тобою зробиш. Муха так Муха. А мене Палажкою звуть.

Отак і познайомилися. Насмажила тітка Палажка яєчні з салом, сметані з погреба внесла. а Муха сидить, уплітав. Та тітці Палажці не терпить розмову по суті затіяти.

Підсіла до столу та й питас:

- От ви, Мухо, з інституту, науки всяки проходите, то якби ви нам порадили, яку краще породу на фармі заводити? У нас більше "червона степова". А кажуть що дуже добра "лебединська". Хвалять і "костромську" а навіть і "сіру українську".

А муха наминає шварочки з жовтками та тільки головою круить:

- Ні, не знаю, ми ще цього досі не проходили.

Тітка Палажка з іншого боку:

- А не підказали б ви нам, який рацион краще давати коровам, щоб і молока було більше і мирніоть щоб не знижувалась?

Муха знову головою крутить, ніби від гедзя відбивається:

- Ні, не знаю ми ще цього не проходили.

Палажка знов про своє:

- А чи не порадили б ви нашому правлінню на отиці пісках що під селом, може бачили як ви Іхали, людин чи, може турнепс, чи щось подібного розвести? Навіщо ж землі облогом лежати?

Тут Муха трохи похвалилась. Навіть від сметані відірвалась. облизала і каже:

- Турнепо?! Це я пам'ятав. О, це дуже здорове. Це така музика таїй фокстротик... прямо фантасмагорія. Тільки коли танцює Його, то треба ногами сидіти дуже хилитати.

- Зрозуміло, - сказала тітка Палажка. - А от ви мені прямо і зрозуміло скажіте, що ви збиратесь у нас робити, до чого найдужче придивлятись?

- До чого найдужче? - замислила Муха. - Мені найдперше і найдужче, найдаважливіше і найдско ріше потрібно побачити отого.. От знову забула. Все вискачує з голови. Ви знаєте, тето, до чого у нас загрузка. Таке навантаження. По шість годин вчимося щодня. На лекціях ще нічого. Професор щось там розновідає, а ти хоч слухай, хоч про шпіонів читаї. А от на семінарах, хто Іх тільки і вигадав? Ви навіть і уявити собі не можете як вони нерви посуть студентам. Доки закінчу той інститут, мабуть і зовсім без пам'яті лишуся. От і оце слово. Скільки я Його вже вчила, а все з голови вилітає. Лікарі кажуть: перевтома, погано мозку починається.

- Мабуть, щось дуже мудре, - відказує тітка Палажка, - як що так тяжко Його запам'ятати.

- Я Й сама не знаю, що воно таке. Кажуть на берет схоже. Ось тут у моєму ліричному альбомі записано. Й зараз подивлюв. А,

ось воно, знайшла.

- Коров"як, або ще К-і-з-я-к.

Тітка Палажка аж похлинулася: "Ти що оце мені тут фігармонію розводиш? На сміх хочеш піднати Карти прихала розводити. Фіглі-міглі строїти!"

Вискачилася Муха з-за столу, а зблідла, мало не плаче:

- Бй-бй, тітонько, правду кажу мені аж он як того коров"яка треба побачити??!

- Чого ж це він в"івол аж так тобі?

- Так і буть, - каже Муха, - вам признаюся. Образив мене один асистент. Викликав на семінарі, все про худобу допитувався. Та-

кі ідолтські питання задавав, що навіть моя мамуся обурилася. Ви самі подумайте. Перед усюю групою запитує, як розплоджується велика рогата худоба. Нахаба! Я Йому кажу, до так як і люди. А всі рягочуться. Або ще питав: "Що ви можете розказати про екстерієр тварин?" Я Й кажу, що це здається є така порода собак. Знову всі рягочуть. Потім запитав, чи знає я, що це таке коров"як. Я Йому Й відповіла: "Нам про це ще професор не читав, і я про цього не проходила". Вся група знов рягоче. Отоді асистент мене Й образив. Наже, якщо з вас буде зоотехнік якщо ви Й коров"яка не бачили. Тепер весь курс драмнить: "А коров"яка бачила?" У стінгазеті навіть написали. Так що ви, тето Палажко, якщо це вам не є важко, покажіть мені отої корово"як, та ще якби Й довідку дали що практику у вас відбула, то я Й сьогодні поїхала б додому. Бо більше мені нічого не треба.

- Донечко, - зіткнула тітка Палажка, - та навіщо ж ти в інститут той вступала? Тільки що місце чиєсь зайняла. Не вийде з тебе зоотехніка.

- А для мене це... напливать - каже Муха. - Не для себе але для майбутнього мужа стараюсь, страдаю. Ви ж гляньте, фігурка яка. Як вийду на проспект, всі мужчини озираються. Жета моого життя - кандидата обкрутити. А

Жому ж незручно буде, що його рідна Мушка без диплома. Жінка повинна дбати про авторитет чоловіка, підтримувати престиж.

- Зрозуміла я, - каже тітка Палажка, - чого вас Мухою звуть. Мухи завше кізляків шукають. Будете йти назад на станцію, на дорозі побачите...

- Як це йти, - стрепенулася Муха, - а машина?

- Вудемо ми машину заради муhi ганяти. Отож я й кажу: будете йти назад, на дорозі і побачте. На фармі, даруйте, немає коров'яків. Чисто у нао.

І ПОТЕЧЕ СТОРІКАМИ
КРОВ ВОРОЖА...
(репродукція)

Так сказав Тарас Шевченко, і я певний цього,
Що чи скорше, чи пізніше
так прийде до того.
Бо хто може без свободи
свій вік пережити?
Та як довго Москва зможе
вільний світ дурити,
Брешучи, у нас свобода
для кожного всіди,
у нас всього аж по вуха
манят наші люди!
А тим часом воно, не так,
і Москва це знає,
Тому й квічить мов безрога
поки не сконас.

-:-

Ебер.

"ЩО КАЖУТЬ ЛЮДЕ"

подав
Тарас Курипас.

Кожний чоловік мріє про жінку, яка виглядала б на молоду дівчину, малі звички великої пані, працювала як кінь і заробляла як мужчина.

Р. Лембке

С три роди людей без гроша:
ро затратники, скіупарі й вбогі.

П. Алтенберг

Дехто думас, що тихий спільнин це людина, яка приймає мовчки вістку про втрату свого уділу.

Г. Форд

Понеділок є найтяжчим днем для наших үрядовців: вони мусять зірвати аж три картки з календаря.

Фрай

Газети служать мені тільки на те, щоб вистелювати ними клітку моєї папуги.

Ф. Синатра

Вільну країну пізнати по тому, що там ніхто не мусить слухати, як говорять вожді.

К. Франкі

У ДЕНТИСТА.

Прийшла жінка з чоловіком до дентиста й говорить дентистові:

— Я хочу, щоб ви вирвали зуба, але без жадного замороження, бо я спішуся.

— Бачу що ви дуже відважні пані, — відповів дентист. — Котрий зуб вас болить?

Жінка обернулась до чоловіка, штовхнула його та каже:

— Покажи йому зуба!

"В ЧОТИРИ РІДОЧКИ"

-зібрав-

С. Карабанський

РІЗНИЦЯ.

- Чи були ви вже під судом?
Суддя питав Гриця.

- Під судом вже разів пару,
В суді, перший раз здається.

ЧИМ ЗНАЙІ.

- Чим в громаді ви є знані?
Позичаччий спітав.

- Тим, що грошей позичених,
Я нікому не віддав.

ПРИЧИНА.

Запитав Михайло Федя:

- Чи на зборах вчера був?
- Ні, я грався у ведмедя
з діточками, тай забув!

КНИЖКОЛОВЕЦЬ.

- Яку книжку любиш більше,
Старовинну чи нову?
- Ні, найкраще, скажу правду,
Свою власну,.. банкову.
-:-

ПОРЯДНА ЛЮДИНА

Славний фізик Ньютон сидів у своїй ліабораторії і вже майже був на порозі до того, щоб перевернути світ догори ногами на підставі своїх дослідів, як саме увійшла до ліабораторії дружина вченого фізика.

Вона не прийшла в справі якихось наукових проблем, а в чисто кулінарній справі, знаючи що її чоловік любить з'їсти перед обідом кусок маринованого оселедця, запропонувала йому піти до крамниці й купити кілька лаврових листків, дві-три цибулі, та за грейцар перцю. Сама оправдувалася тим, що служниця пішла,

за своїми справунками, а вона сама не може залишити кухні.

Ньютон як джентельмен, не міг відмовити своїй дружині. Він забрав свою парасолю (хоч на дворі була прегарна погода) й пішов на закупи. Найперше зайшов до найближчої крамниці, та казав собі дати кілька цибуль, вложив їх до кишень і вийшов на вулицю. І тоді пригадав собі що повинен ще купити якісь дві речі, але забув які. Так зайшов до наступної крамниці, і тоді пригадав собі, що має купити ще лаврове листя. Отож, зайшов у крамницю, купив листя, сковав його у другу кишенню та почав пригадувати собі, що ще має купити. Не пригадавши вийшов з крамниці і вже рішився йти додому, але попробував зайти до чергової крамниці, щоб собі пригадати що саме має купити. У дверях цієї третьої крамниці присігав собі якраз що має ще купити перець. Купивши Ньютон сковав його в кишенню камізольки й задоволений вітерав додому.

Та по дорозі пригадав собі, що він мав парасолю, і що має бути, залишив її в котрійсь з тих крамниць, у яких саме погоджуває закупи. Вернув він отже до крамниці у якій купував перець і запитав:

— Не лишив я тут парасолі?

— Ні, не лишили, — чимно відповів купець.

Ньютон вийшов і попрямував там, де купував лаврове листя, але і тут те саме.

Гарна історія, подумав Ньютоно, але ще поверну тут, де купував цибулю, він майже зреагіонано запитав:

— Не лишив я тут моєї парасолі?

О, е! — відповідає весело купець і передає кланяючись Ньютонові парасолю.

Ньютон узяв парасолю, оглянув її з обидвох кінців й каже:

— Видите, тільки ви один — порядна людина між тими всіма купцями, а решта це шахраї і злодії, бо кого я не питав, то кожний казав, що моєї парасолі не має.

• Діти і старі люди — це мрійники. Діти тому, що їхній розум ще не опанував уяви, а старі люди тому, що втратили вже контролю над уявою.

• Публічна опінія — це статистика між опініями.

ЩО ПОСІЯВ — ТЕ Й ЗБИРАЙ!

Один з поважніших тих батьків,
Що вийшли в люди з батраків,
Зустрів мене, як земляка,
І став жалітись на синка:
— Чи думав я, — почав він так,—
Що з сина виросте босяк!
Щоб в люди вивести дитя,
Віддав я, друже, півжиття;
Робить його не заставляя —
Хай набереться сила, мовляв;
Давав службовий лімузин,
Щоб ним до школи їздив син;
Йому на витрати дрібні
Не жаль було давати мені
Піасотні в день. І от тепер...
Ох, краще б я малым помер...—
Закінчив мій земляк з плачем.
— Виходить, ріс він паничем,—
Сказав я батькові тому,—
Чого ж дивувався йому?
Вина твоя, що син — гультай,
Що ти посіяв — те й збирай!

ВИЯСНИВ ПРИЧИНУ

— Чи думаєш, що телевізийний апарат колись усуне цілком газету,

— Ніколи! Адже телевізийним апаратом не можна вбити ні однієї мухи!

— О —

ПЕРЕОЧИВ АДРЕСУ (правдиве)

Брехнею було б коли б я тільки подумав, а не то що назвав себе одиноким що все на час сповняє всі свої обовязки, не чекаючи на пригадку, опімнення, а нераз таки на делікатну научку що поправді і ганьбою можна назвати, бо чайже ж і я людиною як всі інші, а в житті різно буває, часами людина свідомо щось відложить як-то кажуть „на „завтра“, а часами то таки і бвіченьки забуде.

Одиноким чого я не можу забути, ані так на „завтра“ відложить це заплачення гіпотеки, моргеджу за хату, бо таке потягнуло б за собою таки колъосальну відповідальність, а решта як звичайно, бо нічого більше на сплати вже не маю, окрім обезпеченівих на життя поліс у кількох відділах на-

ших союзів, і це власне стало моєю причиною, темою нинішньої писанини.

Через довгий ряд років як і решта дев'ятдесяти відсотків або і більше членів одного із багатьох у нашій метрополії відділів платив я свою вкладку за полісу в хаті відділового секретаря Коваленка. На зборах відділу за весь час був може два, або три рази. Правди, хоч часами і гіркої сказати не боюся, бо на зле воно не вийде і совість гризти не буде.

Так воно і було кілька тижнів тому, дістав я повідомлення що приходить час платити, від того не втечеш, подумав я собі в дусі, та при першій нагоді застукав об двері Коваленка.

— Вітай Микито! — сказав відчиняючи двері він.

— Здорові були! — простягаючи до привітання руку відповів я.

— Заходь у хату, а то вже і думав про тебе, поговорити хочеться як було чолись.

— Спасибі, — кажу я — але чи з мене справді такий добрий співбесідник, чи ви тільки так на баса мене тягнете?

— Та ні, Микито, мені таки присмно хоч ти і намикитиши не раз немало, та кінець кінцем тачи все до ціли доходиш. Тобі яким амбасадором стати то може краще діло попровадив б чим ті що зараз на посадах сидять.

— Чекайте, — кажу весело я, — хай тільки повстане вільна Україна, а тоді як знасте таких треба буде. Ви ж посе-

ред нас знана людина піддасте сугестію, може і назначать, а тоді і вам при мені облизиться.

— А бодайже ж ти Микито здоров був, — сказав весело він, але по хвилі поважним тоном додав. — Тобі може ще так, але мені побачити, чи й навіть почути про вільну Україну вже таки не доведеться. Старість на корчилу сіла, до землі пригинає, а сили з кожним днем менше і менше.

І хоч хотів я старенькому знова жартом відрубати, та побачивши його серйозним промовив:

— Бог його знає, багато і молодших віком вже від нас відійшло, ніхто свого кінця предсказати не може. Живемо і стараємося кожний по своїх силах.

По тих словах витягнув я з кишені платничу книжечку та почав відраховувати належність. Коваленко що мовчки тому приглядався, по хвилі веселим голосом заговорив:

— Держіть пане господарю воли, бо процесія йде!

Я вчувши таке, не здогадався зараз в чому діло і витрішивши очі мов баран, котрого вовки дусять, не зінав що казати, а Коваленко продовжав:

— Приглянися краще голубчику на те повідомлення що поштою дістав, а тоді здогадаєшся у чому діло.

І справді, подивившись на карточку-повідомлення запримітив я що на зворотній адресі не було вже імені старого Коваленка, а молодого, знаного у громаді Петра Лагідного, та адреса на котру звертатись.

Почервонів я мов буряк від сорому, а Коваленко додав:

— Не бентежся Микито, по так довгих роках тяжко людям повірити що врешті-решт таки вдалося мені позбутись обовязку, знайшлася врешті людина що погодилася взяти на себе це національне ярмо, бо мені, ніде правди діти і очі, і руки послуху відмовляються.

— Не гнівайтесь, — кажу я, — що не прошеним у хату вгнався, а то таки найменшої уваги на адресу я не звертав.

— Дякую, що зайшов, — каже весело Коваленко — а то знаєш і тяжко якийсь час буде привикнути до нового тихого життя, бувало кожного вечора хтось загляне, прийде вкладку заплатити, не говорячи про суботу чи й неділю, тепер тільки хіба ті зайдуть що як і ти переочать адресу, і то ще тільки якийсь час, а потім хто ж знає, може ніхто і подивиться не прийде.

— Не журіться, — кажу підбадьорюючи його я — а тільки в спокою віку доживайте, не легко буде людям вас забути і напевно що так як я обіцяю вам нині, знайдуться і інші що як тільки їм раді будете, прийдуть відвідати вас.

Розпрашавши я зі старим Коваленком не могуучи вийти з дива яким то саме способом переочив я адресу, вийшов з хати та почимчикав до дому, а по дорозі постановив поділитись з вами свою пригодою, щоби часом і ви, через переочення адреси не набралися сорому як набрався я, і через те змушенним був йти на

збори і хоч під час них як і кількох інших наших членів передрімавши я трохи, та все ж таки не так вигідно як в дома на м'яких постелях ті, що мусіли на збори йти.

Ага... на зборах і так нічого путнього не врадили, бо раздитись не було з ким, тим разом навіть десять відсотків членів не було, а кого за це винувати скажіть вже самі бути ласка.

ТЕОРІЯ РЕЛЯТИВНОСТИ

В переповненому трамваї кондуктор побирає оплату за переїзд. В одній із лавок сидить чоловік, як видно з вигляду якийсь філософ, а побіч нього в переході між лавками, здоровення вализа.

— А за цю валізу чому не платите? — спитає кондуктор коли вже зайнкасував гроші за квиток.

— Мене поінформували, що валізу перевозять у трамваї безплатно.

— Так, безплатно, — відповів кондуктор, — коли ви не обтяжуєте трамвай, і валізу тримаєте на своїх колінах.

— Що ви говорите, чоловіче! — піднесеним голосом сказав філософ, — адже ж для обтяження трамваю все одно, чи я тримаю валізу на колінах, чи вона стоїть у переході між лавками.

Смійся брате, веселіся.....

на кожному кроці,
Хочби нераз й прийшло з бути
зі сльозою в оці.

-:-

ЖОРНАЛІСТИ
під розвагу журналістам

У нас журналістів
до стілочі мами,
Вої на журна друться
руками й ногами,
Щоб крім заробітку
до олави добитись,
Або, хоч частинко
нею обкрутитись.
А от вам іх список
прошу придивіться,
Над іменем кожним
вої застановіться.

Галина Цінь-Цірінь
Іванка Самичка,
Леонід Полова
Ікедрін Безличка.
Панько Всезабутъко
Микола Шербатий,
Доктор В. Задушник
Зенон Сниликай,
Михаель Острійзверха
Дорка Загуменна,
Іван Смолувозець
Галия Закурена.
Івась Закурницький
Перекоп Диєрняський,
Любка Розколенська
Святослав Кабанський.
І тююча інших -
менше-більше знана,
Делких ще початківців
рентя в ділу цваза.

У нас журналістів
до стілочі мами,
Вої на журна друться
руками, й ногами.
Чи муха? - Чи крупи?
будуть з іх роботи,
Ще нам невідомим -
мусимо воі... Йдати!

-;-

Люс Вірмопло.

МОВЧАНКА — ЦЕ ЗОЛОТО

Марк Твейн був запрошений
до замку у Віндзорі (в Англії)
і тут прийняв його король. Під-
час прийняття Твейн був дуже
скучий на слова, аж укінці
король це запримітив.

— Чому ви так мало говорите? — запитав цікавий король.

— Мовчанка — це золото, — відповів гуморист.

— Ах, так, — знову сказав король, — і ви певне, не говорячи, хочете здобути фортуну?

— Авже ж ваша високості! Коли говоритиму промови, всі американські газети надрукують її безплатно, коли ж мовчатиму і свою промову вишлю до журналу, з яким маю контракт, одержу 600 доларів за кожню сторінку друку.

ВЕЗ СЛІВ

ПРЕЗИДІЯ

Відбувалися річні збори громадсько-патріотичної організації. Після двох днів звідомлень з діяльності й обговорень політичної платформи, приступлено до найважливішого — вибору нового правління.

Зголошені були два варіанти: В першому, пропонувалось обрати голову на голову, секретаря на сескетаря і скарбника на скарбника. В другому ж — головою мав стати секретар, скарбником голова і секретарем скарбник. Решта ж складу мала бути перелицьована за подібною схемою.

Спрагнені допливу нової крові збори дали перевагу цій другій пропозиції, обравши секретаря головою, голову скарбником і скарбника секретарем. Під загальні оплески виrushило за президіальний стіл дев'ятеро членів управи, шестеро членів контрольної комісії і п'ятеро арбітрів товариського суду.

Коли зворушенний секретар-голова, ставши на дірнгентському місці (збори влаштовано було в театральній залі), повернувсь, щоб подякувати народові за довір'я й виголосити інавгураційну промову, він оторопів від несподіванки. Вся автторія, виявилось, була обрана до правління і знаїшлась на сцені. На залі ж не залишилось ні однієї душечки.

Не вміючи вирішити, як йому повестись, — промовляти до залі, плечима повернутим до автторії, чи промовляти до автторії, повернутим плечима до залі, — промовець занімів.

І саме в той момент із вхідних дверей вихилилась голова прибиральниці й гукнула: — От і добре, що залю опорожнили. Я ось тут швиденько підлогу помию, а ви вже там, як закінчите, задніми дверім із сцени виходьте, щоб наново не забруднили. Бо те тільки й робіте, що капарите. А ти, Ганько, прибира!

БЕЗ СЛІВ

ПОСДИНОК

Не було вже тут ніякої ради. Каваліро Рамон образив, збезчестив і зневажив каваліера Хозе в такій мірі, що цю аферу можна було закінчити тільки поєдинком.

Вибрали вони пістолі. Вийшли разом з секундантами поїздом у далеку, безлюдну місцевість.

Коли каваліро Рамон купив собі квиток туди й назад, дон Хозе взяв тільки туди.

— Каррамба! Ви почувасте себе винуватим, ви знаєте, що не повернетесь більше ніколи назад! — злюче промовив дон Рамон.

— Каррамба! — відповів з сарказмом каваліро Хозе, —

такого почуття я ще не мав ніколи у житті. Я беру квиток завжди лише туди! На поворот використовую вже квиток мо-го противника!

ДЕШО З ПАРИЖУ

Між будинками на вузьких закамарках Парижу одна з пань розвішує на шнурах білизну. З вікна що напроти, приглядається цій роботі сусідка.

— Чого ви, мадам, так дивитесь? Не бачили ніколи, як вішають білизну? — спітала злісно перца.

— Бачила, — відповідає сусідка, — але, як вішають чисту...

Дружня бесіда

Валебний Друзяко Микито:

Вже кілька разів забирався я ушкварити тобі кількаметрового листа, та висказати те все, що у мене на мислі, але, чорти б його мать взяли, часу ніколи не хватася. Бувало в краю мав чоловік час присісти, газету чи теж книжку перечитати, а тут, і умерти часу не буде.

Розбудившися ранком зо сну, проковтнеш дешо сніданку, та давай до автобуса, бо як не хватиш одного, другим вже запізно до праці приїдеш. Приженешся під фабрику, якраз на перший гудок, чим переберешся, перекинешся кількома словами з іншими, вже другий гудок і мусиши гнатись

до машини щоб перебрати місце попереднього працівника, бо він вже свою туру відробив. Станеш при машині, і сам машиною стаєш, бо недорівняєш, звільнить і що тоді буде?

Цілих чотири години мусиши при ній вистояти, покурити не можеш, хоч і як тягне, бо екс-пльозію можеш спричинити, хіба тільки що тоді, коли за „потребою” мусиши до тоалетної піти, і то коли б спіймали що збрехав, не перейшло б плязом.

Я переважно стараюся, щоб уникнути всякого непорозуміння і вступаю до тоалетної перед тим, чим стаю при машині, але жолудок не все на одну годину всю с travить, часом цілий день забере, що аж пігулку спеціальну мусиши брати, а часом то тільки що станеш при машині і за хвилину тепер вже „потреба” припікає, натискаєш кнопку, щоби наставник прийшов і виручив тебе на хвилину, чим у тоалетній справишся, а його як нема, так і нема. Хоч і дивуватись поправді нема чому, бо нас при машинах поверх сорок душ, а він тільки один, і сам за „потребою” теж мусить піти. Отже нераз не одному маючи до катастрофи бракує.

Повертатися з тоалетної теж мусиши скоро, бо не знаєш як решта співпрацівників, може когось іншого теж „потреба” припікає. І так воно з дня на день.

Недавно тому, один з довголітніх працівників при машині поїхав був на відпустку до свого земляка, і привіз звід-

там величезний кіш жовтеньких мов віск і аж медом паухих грушок. Під час обіду поділив нас усіх, так що кожному по дві припала. З'ївши привезений із дому обід, кожний із нас замість „десеру” смачненько з'їв грушечки, що й до того запив „коко-коло”.

По другому гудку що означає кінець обідової пори, кожний із нас повернувся до своєї машини. Не минула година часу, дивлюся я а наш наставник мов спарений бігас від машини до машини, у фабриці небувалий рух. Робітники один по одному скоро відходять від машин, а повертаються з невиразною виказкою на лицах.

Цікаво що воно таке сталося? подумав я в дусі, видно по кликають чомусь людей до бюра, і щось важного ім кажуть. Може часом рішили частину робітників із праці звільнити через брак замовлень як це було кілька місяців тому? А може вирішили фабрику з яких причин замкнути, як зробила одна компанія в сусідньому містечку. Щоб воно не було. мусить бути щось не зовсім доброго, бо люди повергаються до машин мов до землі пригнуті.

Ну, думаю собі дальше я, що всім то і мені, прийде час і наставник до мене по черзі загостити, а тоді і шило з мішка покажеться. Але до мене йому чомусь не спішилося, він дальше ходив від машини до машини, з тобою тільки різницею що тепер у фабриці ставала чим раз більша метушня. нарешті запримітив я що м'ї

сусід Омелько з котрим я до праці щодня подорожую. вже тvertій раз у сторону бюро пігнався, видно що щось великого і неприємного скoilося, та все ж щоб воно не було, я рішився своє виконувати, праця мені потрібна бо в хаті жінка і діти, а хата сама по дах у довгах бо я як і інші купив її на довголітні сплати. Коли до мене наставник не приходить, то видно що справа мене не тичиться, може я як і інших ще кілька до котрих наставник досі не підходив, потрібні у фабриці і боятися за працю нема нам чого.

Тисячі різних думок перетекли через мою голову, та нарешті як ніколи ще перед тим у тій годині, бо до кінця шістьти, браковала ще година часу, озвався гудок і всі машини мов на команду перестали функціювати. Я задеревілим став при машині, а через голосники що розміщені по цілій фабриці, дався чути голос головного завідувочого:

— Панове! так довше бути не може, я бачу що ви працювати не є всилі, і вже повідомляє місцевий департамент здогов'я, щоб прислав ратункові вози і лікарів, бо пошесті кинулася. До праці завтра можуть повернутися тільки ті, котрих лікарі здоровими узнати.

Не знаючи дальше в чому сук, бо сам здоровим мов цвях почувався, підійшов я до свого сусіда Омелька і питаю:

— Що сталося? Яка саме пошесті?

— Різачка! — grimнув той,
— і чорт його знає чого?

За кілька хвилин пізніше під фабрику нашу заїхало кілька ратункових возів, та на щастя до шпиталю не забрали нікого бо лікарі дізnavши про причину, приписали кожному належні медикаменти і казали йти додому.

На другий день, кожна машина у фабриці була знова в повному русі, до праці явилися всі, але на грушку від тоді, вже жаден ані і подивитися не хоче, а дехто то і до нині ще каже: „За пару грушок, кло-потів мішок.”

МЛІЧ ЧИМ НАКРИТИСЬ

*Василева жінка Ксения
Всьо із постелі попрала,
И напіз йому накритися
Нігого не дала.*

*Лежить Василь на постелі
Від зимна трясеться,
Врешті підвісьє і у злості
Жінки питається:*

— Чим тут мені накритися
До с-тилої мами?
На те жінка йому скоро:
— Накрайся ногами!

без слів

“ МЛІК ПРИЯТЕЛЯМИ.”
— фейлетон —

— Добрий вечір, пане Гичка!
— Добрий! і вам, пане Тичка.
— А куди ж так Господь провадить?

— Та їду до Гарасима Печінки, казала його стара що у него із нижками клопоті в, ну знаєте як то на старості років, вся біда чоловіка чіпастіться.

— Свята правда, пане Тичка — в кого ж під теперішній час клопоті немає? Молоді покінчиваючи школу, поперечувалися, до бутьякої праці не вчіпиться, інших знова, вже як то кажуть фамільніх, багато роботи погубило, ну а немає чоловіків роботи, в хаті стають недостатки, суперечка.

— А часто навіть і до розводів приходить. — перебив Тичка — колись то розводи тільки що між чужими траплялися, наші додержувались своєго подружжого гасла “Смерть одна розлучить нас”. А нині, Боже Святий, вже і між нашими та пошесті кинулася. Не знаю як у інших громадах, але от минулі неділі був у мене між дружок із Каліфорнії, говорив що і там не інше, розділяється ті що не давно поженилися, але також і такі, що вже і час їм про царство небесне думати, казав що якщо хтось ще ще не розведений, то у стані розводу.

— Візьмімо от хочби недавно осамітнілого розводом моєго ж сусіда магістра Григора Мокогона. — каже пан Гичка — він сам складав тепер всю вину на жіноцтво: Жінки, каже він, перестали тепер слухати овоїх чоловіків, дисципліни тепер зовсім не єс. На дармо хтось у Біблії запиоав “Да убоїться жена свого мужа.”

— А вона так його боїться як засець бубна, — додав пан Тичка.

— моя стара повернулася з-під церкви де щосуботи їде з іншими пироги на неділю робити, каже що чула від якоїсь там пані півголових від пирогів що на її гадку причиною розбитих подруж, є чоловіки-деспоти. Жінки

каже вона, - зовсім не зобов"я-
зані слухати своїх чоловіків,
Жінку можна втримати лише люб-
ов"ю. минулись вже ті часи коли
чоловікам можна було безкарно
виспівувати.

Чоловік не бив би жінку
Так часто, й даремно,
Коли б вона говорила
До нього присмю.

Скінчилися вже ті часи і фер-
ти, - казала пані півголова.

- Подумайте тільки, - каже
пан Гучка, - навіть таке взір-
цеве подружжя як Василькові,
пів року тому розійшлося, Він
мені набрид, казала пані Васи-
лькова, вдалось йому закрутити
мені голову трідцять років то-
му, як я була ще молодою і не-
бізнаною.

-Хоч правда, - додав Тичка -
багато із розведеннях сходиться
згодом знову і жить собі спо-
кійно, як то кажуть на віру, хоч
мені здається що тоді вже ціл-
ком без віри, бо одне, одному
довше вже не вірить, все думаю-
чи що таке знова з часом може
повторитися.

- Коли б так я був здібним -
каже пан Гучка, - так попросив
б котрого з наших мистецтв-ма-
лярів щоб удастоїв відповідну
карточку з подібними привітами
"Вітаємо Ірку і Славка Чабанів
із розведом", або "Поздоровля-
ємо Степана Миколенка із упіш-
ним розбиттям родини". чи теж
"Поздоровляємо Матрону Петрен-
кову з залишенням свого мужа".

- Не викликуйте пане Тичка -
"біса з ліса". ви ж знаєте добре
наших ласих на долар книга-
рників, а то готов ще котрий і
підхопити думку, не платчи за
це нікому жадного гонорару.

- Ну, бувайте здорові пане Ги-
чка. муши спішиться а то мої
стара може зчинити в хаті гал-
абурду, і те в нас готово розв-
одом закінчитися.

-:-

- Справжні пророки мають
часто фанатичних приклонни-
ків, фальшиві пророки завжди.

- Свобода думки — це душа
життя.

ТАКОЖ ТАК ДУМАЄ

— Сердечно дякую Вам, ву-
йко, за подарунок на іменині.

— Але ж нічого, доню, він
дуже мало вартий.

— І я також так думаю, але
мама казала конечно подяку-
вати.

**

„ЙОСИФ II”

Йосиф II мав при своєму
дворі загальнозвісного блазня
Сафіра. Раз, коли Сафір наго-
ворив багато дурниць своєму
волдареві, той взяв папір і
написав на ньому:

„Сафір — дурень”.

Тоді Сафір попросив щоби
цісар підписав ще своїм пов-
ним ім'ям „Йосиф II”. Цісар
підписав. Тоді Сафір преспок-
кійно прочитав у голос:

„Сафір — дурень, Йосиф —
другий”

НА СТАНЦІЇ

На кілька хвилин перед ві-
ходом поїзду, приходить на
станцію чоловік зі своєю дру-
жиною. Звичайно обладований
багатьома пакунками і паку-
ночками; пані провадить пе-
сика.

Поставивши пакунки чоло-
вік обтерає хусточкою спіtnі-
ле чоло, каже до жінки:

— Шкода що я фортеціну

не взяв з собою.

— Перестань говорити нісєнітниці, — поіритувалась подруга.

— Ні, жіночко, правду кажу. На фортепіяні лежать наші залізодорожні квитки.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТИВНИЧОК

Бабій той що веде бій з бабами.

Бахурі нащадки славного композитора Баха.

Босоніж ніж що ходить бoso, без взуття.

Східняк той що чистить сходи. Фальш база до взаємного довір'я серед українських партій.

Пасажир той що пожер паса. Паскар той хто пече паску. Коняк в краю, на селі гонили на пашу.

Волохата хата волоха.

ІЛЮЗІЯ ЩАСТЯ

Прогресист Петро Підківка побував у Рідному Краю на двотижневих відвідинах. У розмові зі своїми рідними, яких спровадили з села до готелю „Інтуриста” у Львові, він запитав:

— Як вам тепер живеться?
— Щасливо! — відповіли всі гуртом.

— В чому ви ж бачите те щастя? — зацікавився вже Й Підківка, бо колгоспники були мізерно вбрані і з виголодженими обличчями.

— В тому, що колись казали: „Блище тіла сорочка, як кожух”, а тепер ми знаємо, що блище тіла власна шкіра ніж далека сорочка.

А Я ДУМАВ

— Ти чув, Іване, як ми вчора з батьком співали?

— Чув.

— Ну, і як?

— Та я думав, що то вя порося ріжете.

ЛІХОДІЙ.

На Андрія, Ліходія напосілися, бо грошіки з ощадкаси десь поділися? Він сескетарем відділу працював, Членські вкладки — у кишеньку своїх пахв.

Минув рочок, а контроля грошій не знайшла, I Андрія Ліходія — під суд віддала. А судді, добре хлопці кажу хоч кому, Посадили секретаря — на рік у тюрму.

Хай з Андрія, Ліходія научка буде, Хто секретар, хай в кишеньку грошій не кладе, Але прямо в ощадкасу яккаже статут, Во інакше секретарю теж буде "капут"!
-:-

ХОЛОДНА ВІННА

— Гм... ЗНОВА РОСТЬ!.....

ХРОНУ ВАМ!

Листоноша приходив —
і збірники приносив,
Він радо їх відчиняв
з задоволенням читав.
Аж нарешті видавець
написав пару слівць:
"На наліпку придивіться,
на прохання, відозвіться".
А читайло наш тоді: —
Я ж живу на свободі,
За бездумно всі давайте,
розписок не висилайте!
На всі здвиги учасчай
"ще не вмерла" все співали,
Чи ж не варта я тоді
щоб слали даром мені?
На те йому нам Михайла:
— Ваша думка знаменита,
Хрону вам! — Не збірників,
щоби в носі все вертів!
:-

Суддя вислухує скаргу жінки, яка вносить позов проти свого чоловіка про розвід. Жінка скаржиться перед суддею на те, що чоловік погано з нею поводиться.

— Високий суде, — говорить жінка — мій чоловік розбив на мені всі крісла ...

Суддя уважно слухає, а по хвилі питас:

— Але чи чоловік вас просив вибачення за це?

— Ні, високий суде, він не вибачився передо мною, бо не мав часу: його негайно брали рятункове авто до шпиталю в непримітному стані.

НЕХАЙ ЛЮДИ БАЧАТЬ...

Було це за давніх часів. Зліден-
ко жив закарпатський трудівник.
Заробітку віякого. Знесе, було,
курка яйце, — то і його віддасть
гендляреві, щоб купити трошки
солі чи шматочок мила.

Одного разу, йдучи на заробіт-
ки, дядько Петро побачив, що в
тарілці лежать одне-однісінське
яйце. Закортіло бідареві посма-
кувати ним у будень. От і каже
він до дружини:

— Сьогодні, Килино, зроби на
сніданок яечню. Та засмаж ціле
яйце, а не половину. А шкаралупу
викинь біля воріт на вулицю! Нехай
люди бачать, як ми заможно
живемо.

Між Семком Булькою і Тим-
ком Люлькою, старшими ка-
валерами, що винаймають кім-
нати з обідами і сніданнями,
іде така розмова:

Семко: Моя попередня гос-
подиня так мене любила, що
цілими годинами плакала, коли я випроваджувався від неї
на нове помешкання.

Тимко: Так-так! Зате моя
господиня не така, бо вона ка-
же собі платити рент наперед.

0-10
НОВІ ВИДАННЯ

ШЛЯХОМ
ЖИТТЯ

ДЖЕРЕЛА
Гумору й Сатири

"КАРУСЕЛЬ"

збірник

Гумору й Сатири

КРИНИЦЯ

збірник

Гумору й Сатири

МИКИТА

збірник

Гумору й Сатири

